

THINKING & DRINKING

za Vojislava Despotova

BLUZ PRAŠNJAVIH CIPELA

Neka te ništa ne čudi bejbi,
oduvek sam bio takav.
Bluz je kolevka u kojoj su me ljuljali neuspešno.
Majka, kažem ti, nikad nije bila kod kuće,
otac se i ne seća da je imao posla s njom.
Deda je mnogo pio: uvek sam se bojao
da mu ne ispadnem. Sve je to bluz
kojeg se nerado sećam, bejbi.

Zato, neka te ne čudi što sam
otišao predaleko onog dana.
Toliko daleko da nisam uspeo
da se vratim. Ipak, nemoj
zaključavati svoje srce:
možda me jedne večeri
neki vetar koji misli na tebe
donese pred tvoja vrata.

Jutrom, kad se obično budiš,
i krećeš po hleb i cigarete
(kafu si, nadam se, već popila)
pazi da mi ne staneš na mali prst leve noge:
pred vratima u to vreme ima dosta lišća:
znam, znam da te to nervira, bejbi.

Zato, neka te ne čudi ako čuješ reči
koje su u stanju da ga zapale.
Obrati pažnju da mi ne staneš
na uvelu dušu. To lišće sam oduvek bio,
ili, makar, jedan od njih.

DUDU'S SONG

Poljubi me pre nego što kažeš zbogom,
 poljubi me pre nego što kažeš nešto
 što sam mislio da nema veze s tobom.
 Prebaci ruku preko mog ramena,
 videćeš čega sve tamo još uvek ima:
 celog života gitara me bije po petama.
 Ona mi kaže kad treba otići iz svakog
 jebenog grada koji ne misli da smo njegova deca.

Delili smo isti grad, istu ulicu,
 isti stan, ne uvek istu postelju.
 Za one koji to nikad nisu imali
 znam da je i ovo previše.

Kad ti je teško, ako moraš, plači,
 ali seti se jutarnje kafe u krevetu,
 i popij je – nije šala, bejbi, sve to imati
 u životu. Zaboravi ono čega te je strah
 da se sećaš – i ne spavaj nikad sama –
 ostavi to za kasnije. Ne prebacuj sebi
 zbog toga – mi, jednostavno, nismo
 dozvolili da stvari odu predaleko.

Pokušaj da me razumeš, bejbi.
 Bluz je kad ne misliš ni na šta drugo
 osim na mene, a ja nisam tu.

Zato kad plačeš, plači s kišom,
 tada se suze bolje vide,
 kažu, i ne bole toliko.
 Kad se smeješ, učini to samo za mene,
 jer, uvek kad krenem na put
 zaboravim baterijsku lampu,
 ali kad imam tvoj osmeh,
 mesec tu nema šta da traži.
 Kažem ti, pokušaj da me shvatiš.
 Otići, da li to znači da si stigao?

Zato, kad umrem, učini nešto za mene, ne plači,
 Bolje, drmni jednu, ili ispričaj nešto
 što nema nikakve veze sa mnom, a lepo je.
 Ako stigneš, ovih dana, na gitari, koja je
 sad tvoja, zameni žicu G.

BABY, BABY, BABY BLUES

„Nikad nemoj,
nikad, čuješ li,
nikad nemoj
da mi kažeš
ono što ne želim
da čujem, bejbe

Reci mi samo
ono što oduvek znam
da sam bio jedan
od mnogih koji je dolazio
da ti remeti san

Zato, nikad nemoj
da mi kažeš ono
što ne želim da čujem,
bejbe

Između tebe i viskija
nikad se nisam dvoumio
u srcu si mi bila uvek ti,
ali viski, priznaćeš
isto tako ume
da zagreje čoveka
kad ne može da na tebe
računa, bejbe

Najsrećniji sam
kad si pored mene ti
moje srce tad se vrti
kao čigra, devojko.
Ali, i kad si daleko
na leđa volim
da se izvalim
i da sanjam o tebi.

Prazna flaša, cigareta
koja se večno dimi:
O, šta bi dala da si
na mom mestu, bejbe?

Upamti što ću ti reći
nemam nameru da to
stalno ponavljam:
nikad nemoj da mi kažeš
ono što ne želim da čujem,
svet u kome živimo
nikad ne misli na nas,
zato budi srećna što me
imaš, bejbe, seti se toga
i kad rame na kome
počiva tvoja ruka,
nije moje, lepojko!”

WISKEYTOWN BLUES

Kad sviram bluz, to je kao da hodaš u snu
a znaš da se nikad nećeš probuditi.
Dobro je što je neko uvek srećan zbog toga.
Moja gitara sve razume, i nije brbljiva kao ja.
Kad mi je ona u krilu, izvini, nije mi toliko
stalo do tebe. Zato neću da pričam o sebi,
bolje da ti to odsviram, bejbi.

Umoran sam, lepojko. Moram da nađem nekog
da mi izvesno vreme pričuva gitaru – takav sam,
volim da sklopim oči i ćutim. Još nešto ću ti
reći, to nemam nameru da sa sobom odnesem u grob:
petao ne shvata što je bluz, i uvek je dobrodošao.
Zato volim viski, iako sa mnogom nema uvek najbolje
namere.

ČABAR BLUES

Postoji bezbroj načina da umreš i svaki je isti:
uvek kad na to pomislim loše se osećam.
Na jetru, kao što znaš, više ne smem da računam,
a svež vazduh mi razjeda pluća.

Nemam nameru da budem bolji, čoveče.
Toliko sam se menjao u životu

da sam na kraju opet postao isti.
Toliko mi se to svidelo da sam se napio
ko poslednji meksikanac na svadbi bivše devojke.

Ponešto se razumem u te stvari,
pa ih ponekad noću, u stvari samo noću
kada se zvezde rasporede, sanjam na gitari.

Postoji bezbroj načina da umreš, čoveče,
i nijedan nije tako dobar, kažem ti.
Zato kreni odmah, jer, put je tako dug:
ako je usput sretnoš, ne zaboravi:
ta dama na tebe sigurno računa.
Nemoj da me obrukaš, sinko,
podigni šešir, pozdravi je,
ako ništa drugo bićeš prvi
koji se toga setio.

STEPPING STONE BLUES

Stajao je kod otvora za ventilaciju
i pušio se. Ovde sam, viknuo je.
Ovde sam, bejbi! Živim u oblacima,
mala! Gde si ti sve ovo vreme?

Mnogo mi se svidelo kako je stajao
tamo, bez namere da bilo šta preduzme.
Ne podnosim muškarce koji te samo
uhvate za ruku, čak ništa i ne kažu,
kao da se to podrazumeva.

Stajao je, kažem ti, pored tog glupog
otvora, a onda je, kad me je video, viknuo:
Ovde sam, bejbi. Nije se pomerao i meni je
to bilo dovoljno.

Danas je tačno dve godine.
Pokušavam da ga zaboravim, ali, izgleda
nešto nije u redu sa mnom.
Nikad mi neće biti jasno zašto je stajao
baš tamo. Zašto me nije, kao svi drugi,

uhvatio za ruku i odveo negde gde nas
niko neće videti, zaključao vrata,
a ključ bacio daleko, daleko,
čak u reku Hadson, što da ne?

ULAZAK U HAREM (ONE NIGHT WITH A FOOL)

Stalno pokušavam sebi da objasnim
ono što niko živ ne razume. U stvari,
ko pametan zna da mi kaže, gde je sad onaj
što se kleo da će ovom detetu dati svoje ime
„da ga nosi gde god krene”. Jedno je sigurno,
muškarcima ne treba verovati. Pitam se,
kako sam mogla to pravilo smetnuti s uma,
to pravilo tako zlatno, kojeg treba da se drži
svaka žena koja o sebi ne misli loše.

Sećam se, kad je došao, seo je na naš prag
ha, i gledao kroz mene kao da sam od stakla.
Onda je odjednom počeo da se smeje. Da,
napolju je padao dubok sneg, a on se smejaio,
smejao i smejaio, i verovatno nikad
ne bi prestao da ja nisam rekla: uđi!

DIM U TVOJIM OČIMA

U plavoj krčmi punoj dima,
pun sam love, plaćam svima.
Al u srcu ladnom ciča zima,
svud te više nego ovde ima.
Pa, kakav je ovo jebeni svet
u kome je čovek suncokret
okrenut uvek na istu stranu,
jebem li mu naninu nanu!

Ah, gde su sad one oči tvoje,
što su me milo gledale,
kome sad osmehom kvariš san?

Sedim u ćošku, o svome trošku,
na oblaku dima, naočigled svima,
svestan da nešto ne štima,
a šta, pare bih dao da znam...

Želeo sam topli dom,
i tebe na mestu tom.
Ali ti si drukčije htela,
jer mene nisi ni volela.
Sad pušim preko mere,
a kašalj mi grudi dere.
Čemu život kad je pust,
ljubav retka, a dim gust.

Ah, gde su sad one oči tvoje,
što su me milo gledale,
osmehom sad kome kvariš san?
Sedim u ćošku, o svome trošku,
na oblaku dima, naočigled svima,
svestan da nešto ne štima,
a šta, pare bih dao da znam...

Nisi ničiji sve dok skitaš,
zato nemoj ništa da me pitaš.
Kad me sretneš, prođi me se,
nije mi ni do čega, jebe mi se!

FIRST TIME AGAIN BLUES

Moje mesto je pored tebe, Lu. Nadam se da
u tvom malom, crnom srcu još ima mesta za mene.
Ne misli na to što sam izvesno vreme živeo
s njom, to se svima događa, bejbi. Sad sam opet tu,
i nemam nameru da bilo kud odem, veruj mi, dušo.

Sedeću na verandi, predveče, i čekati. To znači,
mislću na tebe stalno. Ali, ako se ne vratiš
do ponoći, poći ću da te tražim – možda će ti
biti potrebna moja pomoć, Lu. Svet nema uvek časne
namere s tako lepim ženama. A vremena su sve gora:
više nije važno da li čovek nešto želi ili ne.

Upaliću stari kamionet i krenuću da te tražim
kroz noć, od bara do bara. Negde ću te već naći, uvek
tako biva. Kad čuješ brektanje motora, znaj da sam
u blizini – popij na miru svoje piće.

Bio sam ti prvi, Lu. Mislim da nema ničeg lošeg
u tome što želim da ti budem i poslednji?

GOSPODE, SETI SE SIROTOG DŽEJKA

Gospode, niko ne zna kako je u mom srcu,
Niko ne zna što to lomi moju dušu,
Kad je čoveku teško, svi se nekud izgube,
Kome da ispričam što me je snašilo, Gospode?

Imao sam jednog konja, ni velikog ni malog,
Među gomilom loših osobina, imao je i jednu
dobru – bio je moj, jer dobro je imati nešto svoje.
A onda je došao beli čovek i rekao da će mu trebati.
Nisam mislio da će to biti zauvek.

Imao sam jednoga petla, ne većeg od šešira,
Imao sam tog petla koji je voleo da se tako i ponaša.
Odavno bi završio na panju da nije bio moj.
Onda je došao beli čovek i rekao da se dobra supa,
da se najbolja supa pravi od petla kojeg je kljukala
crna ruka. Naravno, važno je da se i on odvaži
na taj korak, rekao je gledajući petla.

Oh, kako mi je bilo, Tebi pričam, Gospode,
Niko ne zna koliko je tuže u mom srcu bilo.
Mnogo sam voleo tog petla, a i on mene,
I znao je s kokoškama kao niko moj.

Kome da se izjadam, Gospode,
kad i Ti kao i ja – nikad nisi kod kuće.
I gde je to drvo na kome rastu reči utehe?
Gospode, seti se sirotog Džejka, i njegovog konja,
ili makar petla koji je bio njegov, kao i sve što je
bilo njegovo. Džejka, Gospode, upamti to ime!

Imao je Džejk i devojk, koju je voleo. Sad mu je žena, zove se Dženi, i bila je lepa, i svima je bilo jasno: ona se udaje za njega. U to vreme, od Džejka, nije bilo srećnijeg čoveka na svetu, kunem se. A onda, a onda, kako to uvek biva, beli čovek je spazio. Rekao je nešto što se Džejku odmah nije svidelo, kao što mu se nije svideo ni način na koji je gledao. Kad su ulazili u kuću, pogledao ga je, i, zatvarajući vrata, namignuo.

O, kako mi je bilo teško, Bože moj,
kako mi je bilo teško! Znao sam da me i dalje voli,
kao i to da će njihovo dete uskoro biti naše.

ŽALE SE LJUDI NA TEŠKA VREMENA NE ZNAM U ČEMU JE STVAR

Voleo bih da imam koju kintu za piće,
Voleo bih da imam nos za neke stvari,
Voleo bih da budem ono što nisam,
Ali, nije mi žao, kad sam već tako crn
što nikada neću biti beo.

Voleo bih da zaboravim juče i probudim se sutra,
Voleo bih da sretnem lepojku pred kojom bih
skinuo šešir i dozvolio da mi se smeje,
Pa opet, nije mi žao, kad sam već tako crn
što nikad neću biti beo.

Voleo bih da o meni kažu nešto lepo, a da to, ipak,
ne bude na groblju. Kad si mrtav nisi nizašta,
čim to ni gazde ne vole.
Uprkos svemu, nije mi žao, kad sam već tako crn
što nikad neću biti beo.

Voleo bih da upecam zlatnu ribicu. Mislim, da bih to
najviše voleo. Ali, dok se stvar ne sredi, ispružiću se,
evo, baš ovde, gde me svi mogu videti kako čačkam zube.
Pitam se samo – od čega?

